

МОЛОДИЙ КОМУНІСТАР

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання IX.

№ 28 (884).

ВІТРОК, 5 БЕРЕЗНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

„ЗОНД-4“ У ПОЛЬОТІ

Відповідно до програми досліджень космічного простору 2 березня 1968 року в Радянському Союзі здійснено запуск автоматичної станції «Зонд-4».

Виведення автоматичної станції на задану траєкторію польоту проведено з проміжної орбіти штучного супутника Землі.

Метою запуску є вивчення дальніх ділянок навколоземного космічного простору, а також опрацювання нових бортових систем і агрегатів станції.

(ТАРО).

НА XIV З'ЇЗДІ ПРОФСПІЛОК СРСР

1 березня делегати з'їзду профспілок продовжили творчу розмову про те, як краще перетворити в життя рішення XXIII з'їзду партії, про те, що треба зробити, щоб успішніше і швидше виконати п'ятирічний план.

На ранковому засіданні виступив голова Молдавської республіканської ради профспілок С. С. Сидоренко. Він охарактеризував досягнення трудящих Молдавії у розвитку економіки і культури республіки і висунув ряд пропозицій, спрямованих на підвищення темпів капітального будівництва.

За минулий рік в Азербайджані введено 17 тисяч пропозицій виробничих нарад, сказав голова Азербайджанської ради профспілок К. К. Дадашев. Постійно діючі виробничі наради, товариства винахідників і раціоналізаторів, творчі об'єднання використовуються для залучення трудящих до управління виробництвом.

Голова Вірменської республіканської ради профспілок С. В. Аракелян повідомив з'їзд про те, як на підприємствах республіки впроваджується наукова організація праці. У минулому неписьменний край тепер має 139 студентів на 10 тисяч населення, — так охарактеризував успіхи Таджикистану за роки Радянської влади голова Республіканської ради профспілок А. Хайдаров.

Питанням співробітництва профспілок і комсомолу присвятив свій виступ перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов. Головне в цьому співробітництві — піклування про виховання підрастаючого покоління в дусі відданості справі комуністичної партії. Комсомольські організації багато роблять для підвищення трудової і політичної активності юнаків і дівчат. Разом з тим слід велику увагу звернути на подальше удосконалення практики підготовки нових робітничих кадрів, краще і кваліфікованіше допомагати молодим у виборі професії.

З переходом на п'ятиденку зросло значення культурно-освітніх закладів. Їх діяльність повинна бути наповнена новим змістом. Слід активізувати роботу громадських рад в клубах і палацах культури.

Велику увагу С. П. Павлов приділив розвитку масового фізкультурного і спортивного руху. Він, зокрема, критикував керівників добровільних спортивних товариств, які значну частину коштів витрачають на підготовку

збірних команд. Це робить шкоду розвитку масового фізкультурного руху.

Під склепінням Палацу з'їзду ллється знайома всім з дитинства пісня «Взвейтись, кострами, синіє ночі!» Проходи залу запоюють білі піонерські блузи, червоні галстуки. Це московські школярі прийшли вітати делегатів XIV з'їзду профспілок. Діти принесли сюди разом з привітом розповідь «про будні і про свята свої».

Палкий привіт від моряків-далекосхідників передав делегатам з'їзду І. М. Донської — машиніст теплохода «Валерий Чкалов», голова суднового комітету. Він розповів про героїчну працю радянських моряків, які безперервно доставляють вантажі портів Примор'я у В'єтнам.

— За дорученням своїх товаришів-моряків, — сказав І. М. Донської, — я твердо заявляю, що ми до кінця будемо вірні своєму міжнародному обов'язку і виконаємо будь-яке завдання Батьківщини.

Учасники з'їзду дружними оплесками зустріли появу на трибуні глави делегації Федерації профспілок за визволення Південного В'єтнаму, члена ЦК Федерації Чинг Бінга. Представник палаючого Південного В'єтнаму передав XIV з'їздові, робітничому класові і трудящим братнього Радянського Союзу палкий бойовий привіт. Він виступив з великою промовою і розповіддю про боротьбу мужнього народу.

Одностайно прийняли делегати з'їзду резолюцію в зв'язку з агресією США у В'єтнамі.

Від імені членів радянських профспілок, усіх трудящих країни, говориться в ній, XIV з'їзд профспілок СРСР рішуче засуджує злочинну агресію США у В'єтнамі і заявляє про цілковиту солідарність з героїчним народом В'єтнамом у його справедливій боротьбі.

На ранковому засіданні з'їзду 1 березня Із словами привіту, дружби та бойової солідарності трудящим Радянського Союзу виступили секретар Всеіндійського конгресу профспілок Індраджіт Гупта, секретар Національної конфедерації трудящих Гвінеї в міжнародних питаннях Каба Секу та інші зарубіжні гості.

Про деякі підсумки розвитку народного господарства країни у 1966—1967 роках розповів на

вечірньому засіданні 1 березня заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Держплану СРСР М. К. Байбаков.

Велику увагу він приділив питанням підвищення ефективності суспільного виробництва, впровадження нової техніки і технології, економії матеріальних і трудових ресурсів, боротьбі з браком і виробничими втратами. Він повідомив, що прийнято рішення приступити до розробки нового, дев'ятого, п'ятирічного плану — на 1971—1975 роки. Профспілки мають організувати ділове обговорення проекту нового плану і внести свій вклад в його розробку.

На вечірньому засіданні виступили також комбайнер колгоспу «Сипрус» Естонської РСР, Герой Соціалістичної Праці Е. П. Отман, голова ЦК профспілки робітників залізничного транспорту Є. Т. Чередищенко, голова Башкирської обласної ради профспілок С. Ш. Бікбов, майстер складального цеху Волгоградського тракторного заводу, Герой Соціалістичної Праці Н. А. Цветков.

Делегатів і гостей з'їзду вітали представники ряду зарубіжних країн.

2 березня, поділившись на секції, делегати обговорювали питання підвищення продуктивності праці і культури виробництва, організації побуту і відпочинку радянських людей.

З заключним словом виступив голова ВЦРПС О. М. Шелепін. Він відзначив, що обговорення доповіді і вся робота з'їзду проходять на високому політичному рівні, в обстановці справжнього демократизму, відзначаються організованістю, діловим, творчим підходом до розв'язання всіх питань — і великих і малих.

З'їзд продемонстрував неперорну згуртованість радянських профспілок на чолі Комуністичної партії, заявив голова ВЦРПС. Зміст і хід роботи з'їзду — це свідчення високої політичної і організаційної зрілості радянських професійних спілок, їх здатності і готовності, як того вимагає партія, з ще більшою енергією, активністю і вмінням здійснювати свою зростаючу роль в сучасних умовах розвитку комунізму для мільйонів і мільйонів радянських трудівників.

З'їзд одностайно схвалив роботу Всесоюзної Центральної Ради Професійних Спілок.

З'їзд затвердив звіт Центральної ревізійної комісії.

(ТАРС).

ДОРОГІ ХВИЛИНИ РАІ ПАСТУШЕНКО

Вже сім років працює Раїса Пастушенко токарем в Новоархангельському відділенні «Сільгосптехніки». Майстерність у ділянці неабияка, змагається з найдосвідченішими робітниками. Особливо востаралась Раїса, готуючи деталі для колгоспних тракторів, які вийдуть несеною в поле. На 110—130 процентів виконує Раїса виробничі завдання.

А ще вона поспішає місяця зміни до школи: цього року складатиме екзамен за одинадцятирічку, потім — технікум.

Що не кажіть, а такі дорогі хвилини в Раїси Пастушенко.

Фото В. СУСЛЕНКА.

● ФРАНЦІЯ

ПАРИЖ. Про зростаючу дорожнечу у Франції свідчить опублікований газетою «Оманіте» офіційний індекс цін на 259 різних товарів. За офіційними даними, з вересня минуло-

го року вартість життя в країні зросла на 2,4 процента.

● ДРВ

ХАНОЙ. У повітряних боях захисники в'єтнамської столиці збили 29 лютого два американських літаки, які чинили варварські нальоти на густонаселені райони міста.

Як повідомляє в'єтнамське інформаційне агентство, всього в небі ДРВ збито 2773 американських літаків.

● ФРН

БОНН. Відомий західнонімецький громадський діяч, лауреат Міжнародної ленінської премії «За зміцнення миру між народами» пастор Мартін Німеллер засудив дії американ-

ської воєнщини у В'єтнамі як «масове вбивство».

Виступаючи у Франкфурті-на-Майні на мітингу прихильників миру, М. Німеллер підкреслює необхідність «покласти край війні у В'єтнамі».

В його промові прозвучав також категоричне засудження здійснюваної Бонном політики підтримки агресії США проти в'єтнамського народу.

(ТАРС).

ДСШ — КОМСОМОЛЬСЬКА БУДОВА

„ВИМУШЕНІ“ ЗУПИНКИ

ЦІ АСТУПНОГО дня члени нашої рейдової бригади побували в 125 будівельному управлінні. Розмовляли з начальником А. В. Харченком та головним інженером В. В. Степаненком. Сказали їм про претензії керуючого трестом «Кіровоградпробуд» В. І. Мірошинченка, який скаржився на зволікання управління монтажних робіт, хоч є достатній кількість металокожності та частина колон. На це Віктор Васильович відповів:

— Колони ми дійсно не ставимо. Не монтуємо і металеві ферми. Хоча давно могли б це зробити, якби друге будівельне управління названого тресту розчистило там під'їзди і бодай невеличку площадку... На об'єкті ні з якого боку не заженеш автокран. Голими ж руками залізобетонні колони не зведеш.

— А як у вас з матеріалами?

— Металокожності для плавально-го басейну та спортивних залів є достатня кількість. Завезли сто тонн.

Ось вам і ще одна «вимушена» зупинка. Покриття є. Частину колон також

доставлено. Будь ласка, монтуйте. Так ні, перепона. Не знайшлося на день чи два бульдозера.

ВІДКРИТІ ПИТАННЯ

Наша рейдова бригада виявила й ті причини, які можуть затримати роботи незалежно від старань будівельників. Управління капітального будівництва при об'єктомкомі, яким керує О. М. Марченко, й досі не дало спеціалістам тресту технічної документації на весь комплекс школи. Немає її на котельню, теплотрасу, водопровід, каналізацію. Не вирішено питання електрифікації. А ці ж роботи необхідно проводити паралельно з іншими. Бо тоді пізніше доведеться ламати стіни для прокладання труб, добати штукатурку, щоб змонтувати електропроводку.

А ось ще один факт. Проектом передбачено монтувати для вікон металеві оправлення. Спеціалісти раді б такі поставити. Але їх не береться виготовляти жодне підприємство країни. Виходить, необхідно поскоріше зв'язатись з Центральним науково-дослідним інститутом експериментального проектування, котрий готував документацію і попросити переглянути креслення, замінити

(Закінчення на 2-й стор.)

„ВИМУШЕНІ“ ЗУПИНКИ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

ти намічені опрацювання на якісь інші. Та й з цим в управлінні не кваліфікація. Відкритим залишається і питання з плитами для перекриття побутового корпусу. Їх має виробити трест «Дніпрозалізобетон». Тут, мабуть, теж необхідно остаточно поговорити з дніпропетровцями і вирішити, чи готувати деталі своїми силами, чи замовляти їх в іншому місці.

* * *

Який же висновок з почутого і побаченого? На нашу думку, зараз є всі можливості, щоб дитяча спортивна школа вступила в дію до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Це вже другий строк. Хочеться, щоб він був останнім. Інакше споруда втрапить свою унікальність, за якою ми так гналися, інженери

встигнути придумати нові конструкції, більш простіші, зручніші, красивіші. Ми ж будемо тупцюватися за почорнілими стінами паркану об'єкту, складаючи вину один на одного, а будівництво стоятиме на місці. Хлопчакам та дівчаткам від цього ніякої користі. То хіба що в сніжки пограють за отією високою загорожею, не боячись транспорту, замість того, щоб плавати там в басейні, грати в баскетбол, волейбол, приборкувати спортивні снаряди, набиратись сил, майстерності, щоб наша область займала на республіканських змаганнях не останнє, а одне з провідних місць.

Юні спортсмени чекають, надіються... Рейдова бригада: Б. ЯСИНОВСЬКИЙ — заступник начальника штабу обласного «Комсомольського прожектора», О. КАСЬЯНЕНКО — завідувачий відділом спортивно-ї оборотно-масової роботи обкому ЛКСМУ, В. ВАВІНСЬКИЙ — працівник управління по капітальному будівництву, О. ЛАДАН — спецкор «Молодого комунара».

Він пішов стежкою свого батька. Він навчився у нього по-справжньому любити рідний степ, шанувати працю хлібороба. І наспрага, завзята у Миколи теж од батька. Тепер він, Микола Могильський — крайній механізатор артілі «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Повсякчас стрічає світанки за селом разом з батьком, Павлом Трохимовичем.

Фото В. КОВПАКА.

ЗУСТРІЧАЄШ ЛЮДЕЙ. РІЗНИХ І ОДНАКОВИХ. ПОГАНИХ І ХОРОШИХ. ІНОДІ ОБУРЮЄШСЯ, ІНОДІ ДИВУЄШСЯ...

...Ранкова тиша порушується передзвонами кельм, скреготом лебідок та жартами мулярів. Я вперше прийшов у бригаду Помічницького міжколгоспбуду... Справді, не все дається легко й одразу, не відразу приходить і успіх. Допомогали старші то-

● ПЕРШНЯ ЛИСТ

ХОЧУ ПО ДІЛИТИСЬ...

варіші по роботі М. І. Роман, В. І. Петренко, бригадир М. М. Сімашко.

Якось довелось звернутись до бригадира з проханням пояснити, як закладати вугли.

— Гаразд, Василю, давай пройдемо на будову, — запропонував бригадир.

І завжди так. Пояснить, порадить, допоможе, бо своя він людина для хлопців і дівчат — у асьому.

Я не раз дивувався, як вдається йому відшукати хай не до року, стежинку до сердець молодих. А він посміхається, молить, ніяких секретів, головне — «спідбрати ключик». А він, запитайте його самі. Він розповів, Широ, відверто, як відповів і мені. І я радий, що маю таких друзів.

В. КАЛІНІЧЕНКО, муляр.

Добровеличківський район.

● ВИ НАМ ПИСАЛИ

Вона любить сонце, райдужні світанки. Коли читає в газеті про звірства американської воляччини у В'єтнамі, від обурення підвищується пульс. Вона любить людство. Це без перебільшення.

І в той же час у неї, у Світлани Пономаренко, не знайшлося ні часу, ні тепло-ти, щоб поділитись життям одного з своїх комсомольців.

Микола, а певен, не роздумував довго, як ставиться їх секретар комсомольської організації до людства взагалі. Йому стало зрозуміло, що до нього,

ЗАПІЗНИЛА ЧУЙНІСТЬ

конкретної людини, Світлана байдужа, не обтяжує ні дорученнями, ні будь-якою увагою. Тому і звернувся за допомогою не до неї.

«Дорога редакція! Звертаюся до тебе з проханням: допоможи, поради, що мені робити і як бути. З 19 грудня 1966 року до 20 березня 1967 року за направленням колгоспу я навчався на курсах трактористів у районному об'єднанні «Сільгосптехніка». За ці чотири місяці колгосп не заплатив мені жодного карбованця. Коли я звернувся до бухгалтера І. П. Буряги, чи будуть виплачувати, чи ні, то він відповів, що я не член колгоспу. Я подав заяву. Але гроші за час навчання так і не одержав. Пішов до голови колгоспу О. П. Туника, він сказав: «Привісеш права тракториста, тоді я одержу гроші». Приніс. А обіцяного так і не виплатили.

Влітку працював трактористом у колгоспі. У вересні мене викликали в райвійськкомат, запропонували піти на курси шоферів при ДТСААФ. 20 грудня 1967 року повернувся у колгосп з правами шофера третього класу. Та ні машини, ні трактора для мене не знайшлося.

Сім'я у нас велика. Без роботи мені аж ніяк не можна.

Ще раз прошу — допоможіть.

Микола ПАТРАТІЙ.

м. Новоукраїнка, колгосп ім. Леніна.

Тривога за долю юнака привела в Новоукраїнку Перша зустріч — з секретарем комсомольської організації Світланою Пономаренко. Вона якраз зайшла у сивах до райкому комсомолу.

— Патратій? Микола? Є такий. Комсомольсьць. Здається, на курсах десь навчається...

— Та ні, він уже закінчив, — уточнюю.

— Невже? — кидася Світлана.

Сказати, чому ж не працює комсомольсьць, чим він займається, Світлана так і не змогла. А в колгоспній комсомольській організації всього — 19 чоловік. Наймолодший за стажем Патратій. Його тільки в листопаді минулого року прийняли в комсомол. Прийняли й забули

про це. Ні доручень, ні товариської турботи.

Миколу думав шукати вдома. Та зустрічався в конторі колгоспу, куди юнак знову зайшов відносно роботи. Назвав себе — Микола зніжковів. Запросив себе — невпевнено примостився на край стільця і все то м'яв у руках шапку, то обмикував світер. І хоч розповідав довірливо, але очі з-під широких чорних брів дивилися насторожено і трохи сумно. І це в неповні дев'ятнадцять. Видно, не балували його ширістю і теплим «будь ласка».

Коли по закінченні курсів трактористів працював причіплювачем, а потім трактористом, все стало трохи по-іншому. Вже й малечу почав частувати цукерками.

Потім знову навчання. Випуск. До контори завітав радісно збуджений: йому ще тільки дев'ятнадцятий, а вже й шофер і тракторист. І ні Світлана, хоч вона працює в конторі, ні хтось інший з комсомольців не помітили тієї радості. Не помітали й того, як, похитуючись, Микола брів вулицею. І все здавалося, що навздогін летить зневажливе бригадирове: «Ні машини, ні трактора зараз для тебе немає».

Потім з місяць і до контори не хотілося показуватись.

— Як же так трапилося?

Це питання другого дня адресує голові колгоспу Олександрові Павловичу Тунику.

— Є вже в нього трактор, — відповів Олександр Павлович, швидко відшукав у купі паперів на столі потрібний аркуш і подав. — Вчора ось вирішили. За Патратієм закріплено «Т-38», якщо скопче, то може ча «ДТ-20» пересісти, молоко позитиме.

Олександр Павлович покликвав Миколу і сказав:

— Про все це я й не знав. Чого ж ти до мене не звернувся?

Потім по паузі:

— Гроші за навчання виплатимо, як і всім, — по 25 карбованців за місяць. І зараз зможеш заробити: декому з трактористів у відпустку треба, так підміниш їх на «Т-74». А весною за бажанням — на «Т-38» або на «ДТ-20».

Микола подякував, посміхнувся. Та в очах все ще холодним льодком блищала недовіра. Йі не було б, якби таку чуйність, як зараз, виявили до хлопця раніше, а не після сигналу з редакції.

Прошло вже більше тижня після тієї зустрічі. Та я бачу Миколіне усміщене обличчя і недовір'я в очах. І хочеться запитати: «Чому ж, Світлано, люблячи людство взагалі, ми не помічаємо інколи конкретних людей поруч? Чому так, Олександрові Павловичу?»

В. ЦВЯХ.

спецкор «Молодого комунара».

З ТВОРІВ ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ „БАГНЕТ І СОНЦЕ“ ВЕСІЛЛЯ

Повінню музики на весіллі
Розливають вогненний танок.
Сплівся над столом із хлібом-сіллю
Сміху і пісень гучних вінок.
До честями в теплу землю крешуть
Парубоцькі сильні каблуки,
Ніби тесляр у окрузі перший
Забиває цвяхи в колодки.
Тільки стійте! Дайте коло ширше!
Хай вдова станцює. Ех, діла..
І за скільки років, може, вперше,
Чорну хустку з голови зняла.
І пішла. Ану, музики, шкварте!
Щось не грімко виграєте ви!
Валом зразу всі надвір із хати,
Подивитись хочуть на танок вдови.
А вона — на двадцять літ молодша.
Вихор той вже двадцять літ дримає.
І ніхто її таку хорошу

Ще не бачив і давно не знав.
А вона ж завжди була такою...
Він загинув, та жила любов.
Все мовчала з думкою гіркою,
А тепер ось народилась знов.
Народилась в день весілля сина.
Він-бо зріс у батька весь лицем,
Й батьківська в плечах у нього сила.
Мовби другий, молодий Артем.
Тож дивиться, молоді, і завше
Пам'ятайте цей танок і сміх.
Бо за нього і за щастя ваше
Чоловік її в бою поліг.
Був він сильний, ніжний і хоробрий.
Був... І пісню чіс у далину.
...Ви мені пробачте, люди добрі.
Мить така, а я вам про віну...

Вячеслав КОЛЕСНИКОВ.

м. Олександрія.

В них таке правило: бути повсякчас там, де гуртки села вирішують найневідкладніші завдання. Випозили хлібороби в степ добрива, прожектористи поцікавились, як організована робота спеціальної бригади. Спідкували також, як провадиться сілгосптримання, як підготують тракторів, причіпного інвентаря.

А оце молоді дозорці колгоспу «Світанок» Новоукраїнського району влаштували рейд-перевірку на молочнотоварних фермах артілі, на птахфермі.

Після перевірки — випуск спеціальної листівки.

На знімку: прожектористи Петро ХРУЛЕНКО, Галина ДОЦЕНКО та Наташа АЗЗА випускають черговий номер листівки «КП».

Фото автора.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ДИПЛОМ?

ТВІЯ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

Балтімера — один з найбільших промислових центрів на Атлантичному узбережжі Америки з численними заводами і фабриками, майстернями і науковими лабораторіями, що оточують гавань океанського порту і входять у глибоку долину штату Меріленд і Делавер. На всю Балтімеру з населенням близько мільйона чоловік є лише один коледж, який належить муніципальним властям міста. Навчання в ньому триває два роки, протягом яких прохочиться «неповний курс», що дає право на вступ до коледжу з чотирирічною програмою. Мешканець Балтімери сплачує в своєму муніципальному коледжі 318 доларів на рік лише за одне навчання. Для приїжджаних, але проживаючих в штаті Меріленд, в якому розташована Балтімера, платня підвищується до 490 доларів на рік. А юнакам і дівчатам, що приїждять з іншого штату, потрібно привезти з собою 721 долар за навчання, не рахуючи того, що їм доведеться платити за гуртожиток, харчування, транспорт. Фінансові закони в Балтімерському міському коледжі суворі. «Студенти, — говорить тамтешнє правило, — не можуть бути допущені в класи і аудиторії, доки вони повністю не внесли належну з них плату».

В місті є ще два коледжі, які фінансуються властями штату Меріленд. Одержання освіти в них зв'яз-

зано з ще більшими грошовими витратами. Ось — Моргановський коледж. Мерілендцю навчання в ньому коштує 939 доларів на рік, включаючи гуртожиток і харчування, а вихідцю з інших штатів — 1392 доларів. В майбутньому році розцінки передбачаються зростом вартості життя.

Громадського міського університету в Балтімері немає. Але тут є декілька приватних. Університет імені Джона Гопкінса — найбільш відомий серед них. Гопкінс — це не вчений і не педагог, а торговець, який в середині минулого століття нажив капітал на продажі віскі і створив університет на комерційній основі. Дух Гопкінса живий і понині. Бізнес грає неабияку роль в діяльності університету. Навчання в ньому обходиться в 3300 доларів на рік. Щоб одержати тут диплом лікаря, потрібно провчати 7 років і викласти, таким чином, більше 23 тисяч доларів.

Висока вартість вищої освіти змушує балтімерських студентів «підзаробляти» після лекцій і семінарів або ж домагатись стипендій, встановлених великими корпораціями, фінансовими організаціями, церквами. Але губернатор Меріленда хоче відмінити всі стипендії штату і замість них

видавати студентам позиčku, яка повинна бути повернена ними протягом декількох років після закінчення вищого усього закладу. Подібні позички під великі проценти видають зараз студентам федеральні органи і приватні банки.

На «допомогу» збільшили студентам очоє прихоржену кількість стипендій, які надаються при одній умові — після закінчення навчання випускник повинен вступити до армії чи офіцерського резерву.

Ішим шедрим «благодійником» студентів є зверхня шпигуєська організація — «Агентство національної безпеки», штаб якого розташовано недалеко від Балтімери. Воно закликає студентів стати після закінчення університету співробітником цього розвірочного органу в обмін за стипендію на останні

Юнаки і дівчата в Балтімері, як і по всій Америці, мріють про вищу освіту, але одержання диплома пов'язане тут з неабиякими труднощами, які роблять для багатьох з них цю мрію нездійсненною.

В. ПЕТРУСЕНКО, кореспондент ТАРС. Вашингтон.

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

ВДОМА ЧИСТИМО КАРТОПЛЮ?

**СЕРЕДНІЙ УЧЕНЬ —
СЕРЕДНІЙ
СПЕЦІАЛІСТ —
СЕРЕДНІЙ ІНТЕРЕС У
ЖИТТІ.**

Стаття І. Євсєєва, завідувачого Долинським відділом народної освіти «Середній учень — середній спеціаліст — середній інтерес у житті», спрямована проти трійок, проти «середняків», не може не хвилювати.

Стаття глибока, у ній є багато цінного, позачально, багато порад, як викликати в учнів інтерес до науки, як поліпшити працю вчителів. Автор докладно розповідає і про роль у навчанні піонерської, комсомольської організації.

Але, на жаль, І. Євсєєв майже нічого не сказав про одну із важливих причин, чому з'являються трійки — про працю учня вдома над собою, над книгами, над додатковою літературою, над своїми домашніми завданнями.

Справді, чому з'являються трійки?

Всюди піонерські і комсомольські організації працюють добре, вчителі мають прекрасну підготовку, нагородили великий досвід. Здавалося б, в учнів повинні бути лише «5» і «4», та чомусь все-таки люди рясніють трійки.

Місяць тому одна з учениць звернулася до мене за порадою. Писала листа подрузі. Дала його прочитати. Всього листа я не буду цитувати, обмежусь лише початком:

«Добрий день, моя дорога подруго. Вибачай, що мій лист буде дуже коротким. Адже ж ти знаєш, що я зчуса у десятому класі, а вчитися у ньому надзвичайно важко...»

Мимоволі зринули думки: чому важко? Адже Валя, автор листа, вчиться добре, має одні п'ятірки.

Я — класний керівник десятого «А». Часто буваю вдома у своїх учнів. Знаю, як живуть батьки, батьки розуміють, що десятий — випускний, роблять усе, щоб діти мали змогу вчитися.

І все ж... Спеціальних теплиць для них немає!

Я вирішив спитати моїх учнів про їхній робочий день, про те, як вони витрачають свій час. Просив написати щиро, не забуваючи нічого. І вони відповіли на мою просьбу, написали свої відповіді.

Наведу з них дві. Тих учнів, що мають трійки.

«Мій робочий день починається о шостій ранку. Повторюю уроки до сьомої години, а потім допомагаю мамі, готую свіданок, снідаємо і я йду до школи. Там до трьох годин. Коли чергую, мню підлогу, то й до чотирьох. Вертаюся, пообідаю, трішки спочину і починаю допомагати мамі по господарству. Роботи багато — і нарвати дров, принести вугілля, води, прибрати на подвір'ї. Після всього цього я починаю готувати уроки. Завдань учителів дають багато. Не лише новий матеріал вчу, а й повторюю вивчене раніше. Вчир, розв'язав задачі з математики, а там дивись — на інші предмети і часу не вистачає. Буває й навпаки. Тоді ми списуємо розв'язання задач у хлопців... Доводиться працювати і до десятої і до одинадцятої вечора. Іноді хочеться подивитися якусь кінокартину по телевізору, а часу немає. На цьому я й починаю свій робочий день. Одні уроки вригують краще, інші яксьбудь...»

Відповідь друга:

«Моя мама на фермі. Хоч вона й каже, щоб я не йшла з нею, але як я можу не допомогти їй? Ми прокидаємося о п'ятій годині ранку, поспішаємо до корів, почиємо їх, нагодуємо, мама починає їх доїти, а я йду додому. Вдома теж чекає робота. Отак не встигнеш оглянутись, як і восьма година, час до школи.

В школі перебуваю до трьох годин, а інколи й довше. Бувають культпоходи, працюють гуртки.

Вдома довго вчу уроки. І якби вчителі домовлялись, а то буває, що дають по три, по чотири параграфи, по двадцять, по тридцять сторінок, а це ж не художня література!»

Можуть зауважити, що це особливі відповіді. Згоден. В інших учнів інші умови. Але я хочу, щоб на прикладі цих двох відповідей усі зрозуміли мою думку про переваженість учнів. Я відвідував своїх учнів удома і о десятій годині вечора (коли для них за всіма правилами повинен наступати відбій) — і всі вони були не на побаченнях, а біля підручників, над своїми зошитами.

Всюди йде і розмова, і робота над науковою організацією праці. Чому не підняти питання й про наукову організацію праці учня вдома? Адже ж це свята правда, що хоч ми і намагаємось якось регулювати і кількість письмових робіт, і домашні завдання, а все ж у всьому цьому панує хаос. І не всі учні можуть «плисти» у ньому, не для всіх можливий такий напружений темп роботи. І тоді на світ божий з'являється і списування, і те, що підручник з фізики не художня література і, як би не твердила Поліна Дмитрівна, що треба поаторити сім параграфів, вони всі не повторять, бо це ж не художня література. Тоді й з'являються трійки, поповнюються лави «середняків». А коли й не поповнюються, то й не зменшуються.

Ось про це треба теж говорити на весь голос. Дуже добре, коли в учителя цікаві уроки. Та ще краще буде, коли кожен учитель, коли всі вони разом усім педагогічним колективом, разом з батьками подбають про справді наукову працю учнів вдома.

З усіма твердженнями І. Євсєєва я згоден, але зовсім не згоден з його категоричним твердженням, що середній учень — середній спеціаліст — середній інтерес у житті.

Мога йде про учнів. І другу ланку я опускаю. А те, що середній учень — середній інтерес у житті — далеко не так!

Не все так геометрично прямолінійне, товаришу І. Євсєєв! Невже ви думаєте, що той учень, що має трійку з літератури, не любить літератури і вона йому не розкриває краси життя, і він не прагне до творчості, до подвигів?

Чи той учень, що вчиться на «3» з фізики, не любить машин і не поведе трактор чи комбайн у поле?

Але це тема зовсім іншої розмови.

А з тим, що наступ на «середняків» треба вести — згоден! І в тому плані, про який писав О. Д. Моторний — в розгорнутому наступі за глибокі знання учнів.

Микола СТОЯН,
вчитель літератури
Панчівської СШ на
Новомиргородщині.

Тут, в Кіровоградському державному конструкторському бюро, проходять практику не лише студенти вищих технічних закладів України, але й Росії, Швейцарії, Демократичної Республіки, а героїчного В'єтнаму.
А недавно в нашому місті одержали практичні навички студентки п'ятого курсу Ростовського інституту сільськогосподарського машинобудування.
На фото: студентки Ростовського інституту сільськогосподарського машинобудування за роботою.

М. НОЖНОВ.

ЗУСТРІЧ З ГОРЬКИМ

Того вечора приміщення Кіровоградського центрального лекторію заповнили учні, робітники, студенти.

Вчителька середньої школи № 4 Р. Л. Пономаренко розповіла присутнім про дружні відносини О. М. Горького і В. І. Леніна, уривки з творів Буревісника пролетарської революції прочитав заслужений артист УРСР Б. С. Копилов.

Читацька конференція «Буревісник пролетарської революції», організована міським комсомолом ЛКСМУ, обласною бібліотекою ім. Н. К. Крупської, обласною організацією товариства «Знання» та Будинком вчителя, набула форми зустрічі. Зустрічі з прекрасною людиною, з великим громадянином і художником.

О. АВЕРЕНКОВА,
м. Кіровоград.

ЛЮДИ з КРАЇНИ МУЖНОСТІ

В. ШАРІЯ

„ТАК ПОСМІХАЮТЬСЯ ПЕРЕМОЖЦІ“

(Закінчення. Початок в газетах за 29 лютого і 2 березня).

Донбас, Житомир, Тернопіль, Львів, Гомель, Сальськ, Батайськ, Белгород — ось ті місця, за які бився і які звільняв юнак з Нозгородки. Вже залишилися позаду кордони рідної країни, вже Марія Павлівна повідомила чоловікові, що має дочку Шуру, яку ніколи не бачив, і що сама вона в евакуації не підвела чоловіка — її нагородили медаллю за працю.

Чорним смородом дихають запалені німецькі танки, ворожі самоходки, сірим трупом вкривають землю чужинці.

Фашисти почували наближення свого кінця, та все ж чинили шалений опір. Особливу надію покладали очі на свій передостанній «непреступний» рубіж — познозодий Дунай.

Становище складалося серйозне. Фашисти скупчили на правому березі силу солдатів і військової техніки, а тому доручили форсування ріки треба було досвідченому і хороброму командирові.

Дмитра Івановича викликали у штаб.
— Все ясно! — чітко відповів. — Дозвольте починати!

Від Сталінграда до Праги пройшов із своїм артилерійським дивізіоном Дмитро Семенов. Були тяжкі військові будні, були жорстокі бої з ворогом було напівголове існування в оточенні на Сулі і радість зустрічі зі своєю Армією під Новим Осколом. Цілий місяць виводив Дмитро своїх бійців з оточення. Йшли день і ніч, долаючи майже тисячокілометрову відстань.

Але найбільше запам'ятався Дмитру Івановичу бій на Дунаї. День і ніч гриміли гармати. Столиця Угорщини Будапешт була охоплена полум'ям. Його зловісні відблиски відбивалися вночі на стволах гармат, націлених на правий берег.

— Готувати човни! — наказав Дмитро товаришам. Осінній Дунай бив холодною хвилею. Купка сміливців на чолі з Семеновим зникла в темряві. Три маленькі човни, як тріски, погойдувалися на чорній воді. Вже досягли середини ріки, коли в небі повисли ворожі ракети. Фашисти відкрили кулеметний і мінометний вогонь. Та вже ніщо не могло зупинити бійців. По шию в холодній воді добиралися до берега. І раптом Дмитро почув шепіт розвідника Нагі Ільясова:
— Товаришу командир, проволока!
— Рубати багнетом! — також пошепки наказав Семенов.

Фашисти не розраховували на сміливість наших бійців. А Семенов, ступивши разом з товаришем на правий берег, виклав ракетною вогонь нашої артилерії. В цей же час всі кинулися в атаку на ворога. Перший рубіж взятий.

Але попереду — шосе, з якого німці не заходили очей

— Вперед! — не пізнає свого голосу Семенов і першим кидається через асфальт. Рій куль просвітів і влігся поруч.

«Добратися до мастки, — пульсує в скронях, — закріпитися там, а далі...»

І знову Дмитро піднімає бійців, власним прикладом демонструючи презирство до смерті.

Гранати вибухають у панському мастку, звідти спляться порелякані німці. Загін Семенова захопив штаб німецького полку і двадцять чотири автомашини з боеприпасами.

Оговтавшись, фашисти кинули проти сміливців важкі танки і самоходки. В повітрі повисли фашистські бомбардувальники.

— Вогню, вогню! — хриплим від хвилювання голосом кричав у трубку Семенов.

— Ти що ж, до перемоги дожити не хочеш? — чує в трубці чіткий спокійний голос командира. — Чому викликаєш вогонь на себе?

— Свій не зачепить, товаришу командир.

— Бачимо, куди стріляти. Зараз підійде підкріплення.

Німцям не вдалося скинути радянських воїнів з плацдарму. Та завдання було виконане ще не повністю. З Будапешта противник вивозив останньою залізницею бойову техніку і награбоване багатство країни.

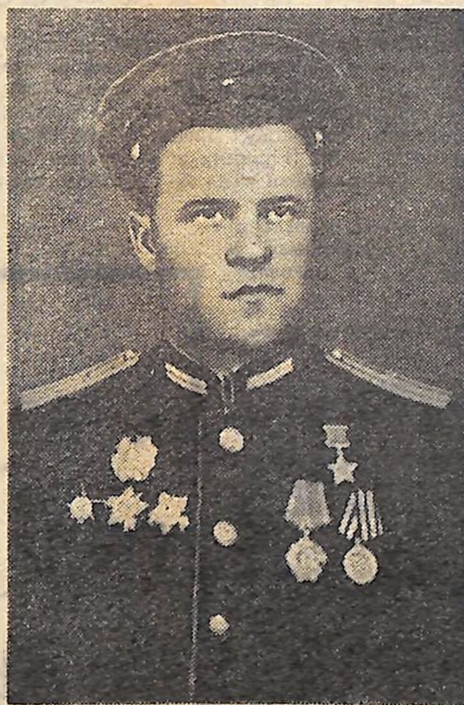
Над Дунаєм рожеві сівуватий світанок, коли група Семенова залишила панський масток.

— Відрізати фашистів від тилу, не дати можливості маневрувати, — наказує Дмитро.

Це вже було легше. Німці не сподівалися бачити радянських бійців на вулицях угорської столиці. Сильний вибух розбудив воєк Гітлера. Проникнули вони в оточенні наших військ.

— Бути вам Героєм, товаришу командир, — підійшов після бою до Дмитра Івановича сержант Нагі Ільясов.

— Не за це воюємо, Нагі, — обійняв дужою рукою бойозого побратима. — А від нагороди і ти, мабуть, не відмовишся?

Батьківщина високо оцінила подвиг сміливців. На грудях у багатьох бійців зяяли бойові ордени, а дев'ятьом з них, в тому числі й нашому землякові Дмитру Івановичу Семенову, Указом Президії Верховної Ради СРСР було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Д. І. Семенов був запрошений взяти участь в параді Перемоги у Москві.

* * *

На Знамянський вокзал поспішає ще молода жінка, тримаючи за руки двох дівчаток.

— Ма, а який він, тато, великий? — смікає матір за палець молодша, Шура.

— Великий, доно.

— Він усіх німців переміг?

— Всіх.

— І тепер з нами житиме?

— Так, так — прискорює крок Марія Павлівна, побачивши на обрії димок паровоза.

З приступки скочив бравий майор у польовій гімнастичній з зіркою Героя на грудях. Кинувся до дочок, підхопив на руки і замахер. Малюнька Шура здивувалася: а в батька колочі щокі...

БЕРЕЗЕНЬ МІСЯЦЬ НАДІЙ

Перший весняний місяць і справді можна назвати місяцем надій. Це він перекидає місток від зими до літа, примушуючи сильніше битися серця уболівальників футболу. Любителі легкої атлетики з нетерпінням чекають, коли вийдуть на бігові доріжки стадіонів. Березень відкрив сонячним ключем золоті стрічки річок для веслувальників. Рвується на простір велосипедисти.

Березень такий справді місяць сподівань і надій. І як тільки він передасть естафету квітню, на зелене поле стадіону вийдуть і футболісти

«Зірки». 4 квітня наші земляки зустрінуться в грі на кубок СРСР в Краснодарі з місцевою «Кубанню», а восьмого квітня «Зірка» в першій грі чемпіонату прийматиме у себе вдома дебютанта другої групи класу «А» футболістів херсонського «Локомотива».

Але це — в квітні. У березні ж відбудуться не менш цікаві поєдинки в нашому місті, в районах області, в інших містах республіки, куди вийдуть наші земляки.

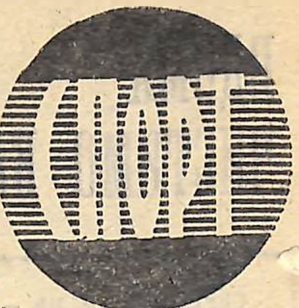
Спортсмени обласної ради ДСТ «Спартак» позавчора закінчили виступати в Жовтних Водах, де відбувалися матчі

ві зустрічі серед юнаків з ручного м'яча. В них брали участь також спортсмени Кривого Рогу і Вознесенська. 16-17 березня в Донецьку відбудуться матчі зустрічі з фехтування спартаківців Кіровограда і господарів металевих доріжок. 18-23 шахісти проведуть поєдинки в залік п'ятої обласної спартакіади ДСТ «Спартак». Відбудуться також змагання деяких об'єктів профспілки в залік спартакіади, які вони проводять. В останній декаді місяця школярі візьмуть участь в першості України з фехтування, яка проходить в Харкові.

Цікаві поєдинки проведе і обласна рада ДСТ «Авангард». Зустрічі баскетболістів і волейболістів відбудуться в Кремені, Кіровограді, Олександрії.

Студентське товариство «Буревісник» проведе змагання із спортивною гімнастики, баскетболу.

Сільські борці вільного стилю з 8 по 10 зустрінуться в м. Новомиргороді, а в кінці місяця там відбудуться змагання з кульової стрільби. Особисто-командну першість будуть виборювати важкоатлети, шахісти зустрінуться в Новоукраїні.

Сніговий десант командирів одержали пакети

Батальйоном «Снігового десанту» нашої школи найбільше запам'яталися ті два походи. Перший ми провели ще в грудні. Тоді командири одержали пакети, розкрили їх, і батальйони вирушили по заданих маршрутах до місця зустрічі.

В січні десантники вийшли на крос. Вперед помчали на лижах розвідники. Зв'язківці забезпечили безперервний зв'язок. Чітко пра-

цювали всі служби батальйонів. На привалі куховари приготували смачний обід.

Зараз востаннє виходимо на лижню. Літо використаємо для підготовки до нових походів.

Л. АФАНАСЬЕВА,
В. ТКАЧЕНКО,
командири батальйонів Кіровоградської восьмилітньої школи № 7.

ТУРНІРИ ЮНИХ ШАХІСТІВ

Серед юних шахістів Мадоніського будинку піонерів проведено кваліфікаційні турніри, в яких взяло участь 25 учнів. Одинадцять із них одержали і підвищили спортивні розряди.

Проведено турнір на першість Будинку піонерів серед дівчат. Перше місце зайняла учениця 6 класу СШ № 3 Наташа Ліпіна. На другому місці учениця 7 класу СШ № 2 Люба Руденко.

Переможці нагороджені дипломами.

В. СОРОКА.

З АЛУШТИ ПОВІДОМИЛИ...

З Алушти надійшло радісне повідомлення. Там проходила першість республіканської ради ДССТ «Колгоспник» з класичної боротьби серед юнаків 1950-1951 років народження. Наші земляки виступили рівно і зайняли четверте загальнокомандне місце.

В. ЛЕОНТЬЄВ.

ЗНАЙОМТЕСЬ: МАЙСТРИ

ЛЕГКИЙ морозець пощипує щоки. Скрипить під лижами сніг. А навколо — сосни, сосни. В якому ж напрямку рухатись, щоб виграти час і першим прийти до фінішу!..

Тоді студент факультету фізвиховання Анатолій Тесленко першим на обласних змаганнях із спортивного орієнтування подолав дистанцію в 15 кілометрів. До титула чемпіона області із спортивного орієнтування слід додати ще й перший розряд з легкої атлетики, а головне — звання майстра спорту СРСР з велоспорту, якого Анатолій удостоєний в цьому році. Який же зв'язок між цими видами? Наявніший.

Велоспортом Анатолій Тесленко почав займатись чотири роки тому. Успіх юнака в цьому виді не випадковий. До нього він йшов нелегким шляхом. Любов до спорту привела його в стіни факультету. Тренер О. Циганенко звернув увагу на фізичні дані студента і порекомендував йому зайнятися велосипедом. До кінця першого курсу Анатолій на обласних змаганнях виконав норматив

першого розряду в гонці на 25 кілометрів.

Після закінчення сезону Анатолій разом з тренером проаналізували виступи, виявили слабкі місця в техніці. Спортсмен по кілька годин у день відпрацьовував техніку педалювання на спеціальному пристрої, відточував спритність, яка так необхідна в групових гонках. В залі можна було побачити юнака, який разом із своїми товаришами долав різні перешкоди, виконував серії стрибкових вправ, працював зі штангою. Часто виходив на лижах. Все це принесло відрадливі результати. А Тесленко тепер проходить 50-кілометрову дистанцію за одну годину сім хвилин 14 секунд, що вище норми майстра спорту. Високий результат він показує і на дистанції в 25 кілометрів.

Кілька тижнів тому спортсмен брав участь в першості республіканської ради ДСТ «Буревісник» з лижнього спорту і показав добрий результат. Це, так би мовити, генеральна репетиція перед відкриттям сезону. Все частіше Анатолій приходить на базу, ще й ще раз перевіряє свій велосипед. Бо весна стукає в двері, запитуючи спортсмена, чи готовий він до сезону.

— Такі — відповідає Анатолій.
В. СЕРГЄЄВ.

ГОТОВНІСТЬ НОМЕР ОДИН

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» РОБИТЬ ЗАЯВКУ

Федерація футболу України проводить у Криму на зразок «Проліска» розіграш весняного призу. Як ми вже повідомляли, в ньому беруть участь і футболісти «Зірки».

З березня наш позаштатний кореспондент Л. Файнштейн подзвонив у Ялту. До телефона підійшов тренер «Зірки» Г. Рудинський. Ось що він розповів:

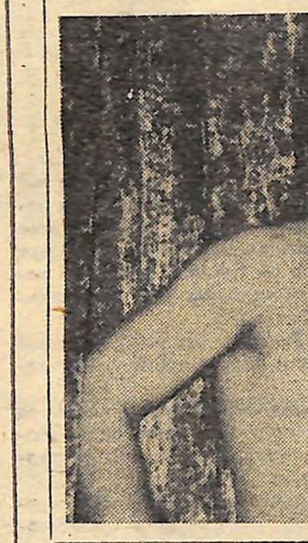
— У першому матчі розіграшу, що відбувся сьогодні, ми зустрілися з командою СКА Київського військового округу. Наша команда виступала в такому складі: Л. Колтун, В. Зайцев, О. Єрмаков, Г. Іщенко, Ю. Горожанкін, В. Дерябін, В. Сучков, В. Ступак (І. Аніщенко), А. Лебідь, М. Корольов, В. Квасов. Єдиний гол, забитий на 35-й хвилині Лебедем, вирішив долю матчу на користь наших земляків.

Дублери, які також перемогли (2:0), виступали в такому складі: Ю. Бурсаков, А. Захаров, В. Архипов, О. Смищенко, А. Хропов, М. Любера, Ю. Касюк, О. Пальчевський, А. Тагідін, В. Калінін, С. Огар (М. Беглецов).

Обидва голи були забиті до перерви: перший Тагідином, другий — захисником киян у свої ворота.

Відбулося ще два матчі в цій підгрупі. Основний склад запорізького «Металурга» переміг футболістів миколаївського «Суднобудівника» з рахунком 1:0, а дублюючий — 2:0. З такими ж рахунками обидва склади сімферопольської «Таврії» завдали поразки «Дніпру».

Завтра кіровоградці гратимуть із запоріжцями, а 14 березня — з миколаївцями.

ВІН ГОТУЄ ЧЕМПІОНІВ

Тренера з класичної боротьби Веніаміна Лебеда добре знають спортсмени Новомиргородщини. Не раз його вихованці піднімалися на п'єдестал пошани.

Новомиргородські борці повністю складають збірну команду області і виступають на республіканських змаганнях. Брало в них участь і учні Златопільського зотехнікуму Микола Герасимов та Валерій Ільєв. Микола має перший спортивний розряд, Валерій — другий. Але найбільший успіх випав на долю борця легкої ваги Миколи Лукіча, який цього року на республіканській першості ДССТ «Колгоспник» став чемпіоном України.

П. МАЛЄЄВ.

На фото: В. ЛЕБІДЬ (праворуч) і його вихованець М. ЛУКІЧ.

Фото автора.

МЕЛЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 6 березня. Перша програма, 17.15 — Далі школярів, «Капітан Генієв». Багатосерійний телефільм. V та VI серії. (Кіровоград) 18.30 — Кіровоградські нові 18.25 — Оголошення. (Кіровоград) 18.30 — Телефільм. (Кіровоград) 19.00 — «Літо в Візніровці». Прем'єра угорського телефільму. I серія, 20.05 — «31 свято». Концерт для жінок (Кіровоград) 20.30 — Програма «Час» (М) 21.30 — Футбол на кубок володарів кубків. «Кардіф-Сіті» — «Торпедо» (М) (Англія).

Друга програма, 17.15 — Виступає ганцезалний колектив «Вектор» (Рига) 18.00 — Сміхотрон (Калінінград) 18.30 — Телевізії (К)

ЧЕТВЕР, 7 березня. Перша програма, 17.00 — Програма ЦТ. 21.15 — Український музичний театр. (К) 22.15 — Міжнародний огляд. (К) 22.45 — Творчий вечір народної артистки УРСР Л. Святослової (Одеса).

А ДЕ ВАШІ СТРІЛЬЦІ?

Спортивно-стрілецький клуб ДТСААФ провів обласні особисто-командні змагання, в яких взяло участь понад 60 спортсменів. Боротьба за перше місце в основному велась між стрільцями обласних рад ДСТ «Динамо» і «Спартак». Після змагань з малокаліберної гвинтівки у трьох вправах найбільшу кількість очок

набрали спортсмени-динамівці.

Все ж у вправах з пістолета динамівці поступилися влучністю спартаківцям і не змогли закріпити успіх. В результаті команда ДСТ «Спартак» завойовала перше місце. Динамівці — на другому місці, авангардівці — на третьому.

Чемпіонами області в сумі трьох вправ з пістолета серед жінок стала спартаківка, майстер спорту В. Серохвостова, а у чоловіків — її одноклубник майстер спорту С. Міготін. Серед юнаків переможцем став першорозрядник динамівець В. Фабрика. Чемпіоном у гвинтівковій грі серед жінок виявилась спартаківка першорозрядниця Ю. Якупова, серед чоловіків — шофер автопарку, спартаківець майстер спорту С. Малюга. У юнаків переміг Г. Губарєв, представник «Авангарду».

Значний успіх у цих змаганнях винає на долю першорозрядника Г. Василенка, який в стрільбі лежачи, з коліна і стоячи вибив 559 очок, що перевищує норматив кандидата в майстри спорту.

Здавалося б, що причин для тривоги немає. Змаган-

ня відбулися, багато спортсменів підвищило свої результати. Переможці одержали нагороди.

І все ж таки... Не може не турбувати, що в обласних змаганнях із стрільби ось уже на протязі кількох років не беруть участі команди ДСТ «Буревісник», «Трудні резерви», «Колгоспник». Особливо дивно, що трудрезервівці, більшість із яких — майбутні воїни, не виступають в них змаганнях.

Не задовольняє й те, що в складі збірних команд «Спартак», «Динамо» і «Авангарда» немає жодного спортсмена з інших міст та районів області, збірні цих товариств укомплектовані стрільцями обласного центру. Це тому, що стрілецький спорт культивується лише в Кіровограді, хоч є умови для розширення географії цього виду спорту. Наприклад, в Олександрії і Кремені є стрілецькі тирни, але систематична робота там не ведеться.

Слово залюбки за керівниками обласних спортивних товариств.

С. ВАЛЕНТИНОВ.
м. Кіровоград.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 8 березня.

Редактор **В. ПОГРІБНИЙ.**

КРАСНОПАРТИЗАНСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 15

ПРИЙМАЄ УЧНІВ

на 1968-69 навчальний рік

ПО СПЕЦІАЛЬНОСТЯХ:

СТРОК НАВЧАННЯ 1 РІК

1. Робітники очисного вибою,
2. Машиністи прохідницьких комбайнів. Приймаються юнаки віком 17,5-25 років.

СТРОК НАВЧАННЯ 2 РОКИ

3. Машиністи вугільних комбайнів,
4. Машиністи шахтних електровозів,
5. Електрослюсарі гідроліанців,
6. Електрослюсарі дільниць шахти.

Приймаються юнаки віком 16,5-25 років з освітою 8-10 класів.

Початок занять з 15 березня і в серення 1968 року по мірі комплексування груп.

Для вступу необхідно подати заяву на ім'я директора й такі документи:

- свідцтво про народження,
- свідцтво про освіту,
- 6 фотокартки (3x3 см),
- довідку про склад сім'ї,
- довідку про стан здоров'я,
- паспорт і військовий квиток або принісне свідцтво (пред'являються особовий квиток після прибуття в училище).

Прийняті в училище забезпечуються безплатно обмундируванням, триразовим харчуванням, турботою, культурно-спортивним інвентарем.

Ті, що закінчують училище з відзнакою, приймаються на навчання в технікуми й вузи на правах медальців школи. Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж для одержання винагороди за вислугу років.

Адреса училища: м. Краснопартизанськ Луганської області, вул. Комсомольська, 7, МПТУ № 15.

ДИРЕКЦІЯ.